

[Aksel Larsen.]

afgøre, hvorvidt Statsministerens Karakteristik af vore Taler som raa og ansvarsløse er rigtig.

Men der hersker en almindelig Bekymring over det Niveau, vi anlægger, over den saakaldte uhøflige Tone, vi har indført. Nu skal jeg dertil bemærke, at jeg mener det alvorligt, naar jeg siger, at Forretningsordenen tvinger mig til at betjene mig af Udtryk, som jeg ikke selv mener noget med. Men det er en ganske given Ting, at hvis jeg vil tale her, maa jeg rette mig efter denne Forretningsorden, og det er indlysende, at vi gaar ikke ud til et Valg, deltager i et Valg og faar valgt Repræsentanter her i Folketinget for derefter at nægte os selv Ordet eller nægte os selv Adgang til Tinget.

Hvilken Uhøflighed der kan være, er svært for mig at indse. Det bliver ganske vist ikke alene vanskeligt, men umuligt for os Kommuniste at anpasse os til den almindelige Omgangstone her i Tinget, for saa vidt som man opfatter det her saadan, at vi er alle Kolleger, og vi maa i Grunden være hyggelige mod hinanden og varetage hinandens Interesser. Der eksisterer, mig bekendt, ikke nogen officiel Fagforening af Rigsdagsmænd, men hvis der eksisterede en saadan, vilde vi i hvert Fald ikke kunne tiltræde den, fordi vi ikke anerkender, at her staar vi som Kommuniste paa lige Fod i Tinget med Repræsentanter for de borgerlige Partier, vi staar her som Repræsentanter for Arbejderne udenfor og som Repræsentanter for det kommunistiske Parti og agter ogsaa at bibeholde denne Stilling og optræde i Henhold hertil i Tinget.

For øvrigt kunde jeg i denne Forbindelse have Lyst til at sammenligne den Tone, den uhøflige Tone, man siger det er, som vi Kommuniste anvender herinde, med den Tone, som anses for at være, hvad skal man kalde det, god Tone, og som karakteriseres særlig ved det ærede Medlem Hr. Krag og — for at glæde ham — den højtærede Socialministers Tone her i Tinget i Dag. Jeg vil rent ud sige, at hvis nogen Taler i en Arbejderforsamling vovede at anlægge en saadan Tone fra en Talerstol, vilde han ikke faa Lejlighed til at sige ret meget mere, men vilde temmelig hurtigt blive hjulpet udenfor. Men det kan gøres her, og saa kommer man og bebrejder os, at vi siger Tingene, som de former sig for os!

Hvem vi er, og hvad vi betyder? Ja, vi har i nogen Grad forsøgt at gøre Rede for det. Men nu staar Diskussionen, om vi staar til venstre for Socialdemokratiet,

eller om vi staar til højre for det konservative Folkeparti, og der hjælper det jo ikke med Argumentationen om, at Socialdemokratiet staar længst til venstre, fordi det vil have Afgørelsen truffet i denne Sal, hvilket det paaviselig ikke vil. Her er det ganske simpelt og let fatteligt at tage Stilling. Vi er det eneste Parti, som erklærer sig for at være Modstander af det bestaaende Samfundssystem, de eneste, som erklærer, at vi er absolutte Modstandere af den bestaaende Samfundsordning, som ikke under nogen Form agter at gaa paa Kompromis eller at indlade os paa Kohandel, og som ønsker at føre Kampen imod Kapitalismen med de eneste Vaaben, som duer.

Dermed er tilstrækkeligt sagt om, paa hvilken Plads i dansk Politik vi staar. Vi er ikke et nationalt Parti, som tidligere sagt, men et internationalt Parti, en Sektion af det kommunistiske Verdensparti. Og det slaar os ikke ned, at Statsministeren som et særlig vægtigt Argument fremfører et Brev, der den 17. December skal være kommet fra Moskva til vort Parti. Det er jo ikke gennem særlig energiske Undersøgelser, Statsministeren har opdaget dette Brevs Eksistens. Det har nemlig været offentliggjort i „Arbejderbladet“, paa „Arbejderbladet“s Forside — hvis jeg ikke tager meget fejl, for 4. Januar 1930 —, og det er udsendt som Pjece, der endda kan købes formedelst 35 Ø., saa det er ingen Hemmelighed. Saa meget mere, som det ikke var et Brev til nogle udelige Agenter, men et Brev til det danske kommunistiske Partis Medlemmer, hvor den kommunistiske Internationale, der kunde se, at den Politik, Partiets Ledelse i Danmark førte, førte til dets Isolering fra Arbejderne, greb ind og sagde til Partiets Medlemmer i Danmark: Naar jeres Ledelse ikke kan eller vil, maa I selv gribe ind overfor dem.

Det er selvfølgelig en uhørt Ting i Socialdemokratiet, at der kan blive grebet ind paa den Maade. At man kan opfordre Medlemmerne til at gøre op med deres Ledelse, fordi den fører en forkert Politik, at der overhovedet kan være Tale om, at udelige Ledere bliver sat af, det er Ting, der ikke finder Sted i Socialdemokratiet. Kritik af en Leder finder ikke Sted, Lederposterne er arvelige i det Parti, og det er forstaaeligt, at man er indigneret over, at noget saadant kan ske i et kommunistisk Parti.

Men vi befinder os i bedste Overensstemmelse bl. a. med Karl Marx, og ham vil vi meget hellere befinde os i Overensstemmelse med end med Statsministeren eller med det